

Per a Antoni Maria Badia i Margarit, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Volaven, alts, ocells cap a l'anelada
plenitud del migdia. Semblava que un país
net i endreçat i just s'albirava, abans
de la inclement tempesta. Entre els núvols, després,
fendint l'escut de fosca, hi ha un raig que encén,
a la cambra assetjada, l'estudi i l'amor, fúlgid.
L'or encès d'una vida, tot interior,
que il·lumina l'àrdua recerca del rumb perdut
al timó on els ulls, orbats d'estrelles, pesquen
al cel hòrrid i al vent gestos de naufrags, restes
de somnis sotsobrats que han emergit i suren:
paraules, la llum l'arbre el dolor la justícia
i el bell i el ver i el noble que era obligat transmetre
als joves per als quals llavor de futur sembres
a la tarda encalmada. A la roba del cel
fils de joia i de pena en l'ordit s'entrelliguen
mentre de mica en mica la certesa s'imposa
que han tornat a presó, que no s'han salvat tots
o no han trobat tots feina, els mots alliberats,
en el món del global i el rendiment i l'ús.
Passen els dies. Plou a poc a poc i ens cala
l'ànima. La bonança, els fums de la ciutat
la tenen segrestada. I és encara la viva
serenor de la posta, en els teus ulls, que ens guia
cap a la llum tan tènue, en el tancat jardí
elegíac on tot sembla anar com si haguéssim
acceptat amb els nostres mots la presó, també
nosaltres, altre cop, ara sota l'amable
placidesa dels signes del seny i la mesura.
Volem doncs agrair-te la mica de serena
rauxa que en els teus ulls sabem veure, fulgent

i justa com la mà de la brisa als cabells
d'or del blat que has encès amb el teu sol de seny.

Carles Miralles